

a gyerekkor otthon személyemre átkomponált tündérvilága, amelyben Cilinek is helyet juttatott apám, beteljesült kívánsága.

Mellettem most már sem ő, sem Jadrán és Dánica, míg ezeket a sorokat írom, távolból látom sose látott halálos ágyán fekvő testét, ahol mint a gyöngyöt pergeti a két megfejthetetlen búcsúszó, az örökké titok neveket. Míg írok, ott les a hátam mögött a rettegés, ki áll majd mellettem, ha az irgalmatlanul hosszúra nyúlt élet befejeződik. Nincs Cili, világeletemben volt, ki vette el őt is az életemből, aki nélkül sose tisztult ki semmi, ami zavaros volt vagy áttekinthetetlen.

Gergely Ágnes

KIHALT AZ ÉG

Ayocuan, jó hercegem,
nagy vatta-csönd a város.
Kihalt az ég. A völgybe lenn
álomba dőlt a tábor,

Cortez kifáradt tisztjei
ma reggeltől raboltak.
Kihalt az ég. A jós szerint
bosszút kell állni holnap.

Ayocuan, Ayocuan,
a mező csupa holttest.
Kihalt az ég. A part fokán
a várost nézi Cortez,

de lehet ő a hercegebb,
s te az ágrólszakadtabb
– kihalt az ég –, vadász lehet,
s te csak erdei nagyvad,

te leszel pásztor és akol,
regéjét veled kezdi
– kihalt az ég? –, minden spanyol
téged fog megszeretni.